
Gerzsényi Gabriella

NYOLC SÖR

Nyolc sört hoznak. Nem figyelsz. Finoman megböklek a könyökömmel. Hallod, nyolc sört hoznak. És lerakják mindet elénk. Valami nincs rendben. Félreértették a rendelést. Hiszen csak ketten vagyunk.

Akkor végre felnézel. Nem baj, el fog fogyni, meleg van. Megfogod az egyik poharat, nézed az italt. Nem hiszem, hogy szeretnék négy sört meginni. Hiába van meleg. Egyébként is, nincs nagyon meleg, inkább kellemesen hűvös. Mintha egy narancsfigetben ülnénk. Nem látni, nem hallani a légkondit. Csak a hűvöst és a narancsillatot érezni.

Mégis, mi a fenéért kaptunk kettő helyett nyolcat, kérdezem, és megint megböklek, kevésbé finoman. Ingerel, hogy nem figyelsz rám. És hogy nyolc sört kaptunk kettő helyett.

A kézjelemmel zavartam össze a pincért, magyarázod. A szótárban egészen jól megadták a szavak fonetikus kiejtését, nem azzal volt a gond. Hanem, hogy a hüvelyk- és a mutatóujjamat L alakban szétnyitva tartottam, úgy mutattam a kettőt, ahogy otthon szokás. Kínában ez nyolcat jelent. A kettőt a mutató- és a középső ujjukkal mutatják, V alakot formázva.

A pohár falán gyöngyözik a pára. Magad elé húzod a poharamat, az újjaddal rajzolsz egy szívet a párás üvegre. Erre muszáj mosolyognom, mert nem szoktál elkényeztetni az érzelmeiddel. Anyám azt mondja, nem elég magas az érzelmi intelligenciád.

Örülsz a mosolyomnak, végre vidámnak látsz. Hatodik napja itt vagyunk, a világ legfejlettebb országában, és eddig egyszer sem mosolyogtam. Beismerem, igazad van. Pedig tényleg mindent megteszel, hogy jól érezzem magam. A legmodernebb repülőn utaztunk. Csak annyi káros anyagot bocsát ki, amennyi a kereskedelmi rendszerben megvásárolt kvótája. Ablak mellé kérted a jegyemet, gyönyörködhessek a felhőkben, a hegyekben és a folyókban. Megmutattad az újonnan telepített erdőket és a vegyszermentes szántóföldeket. A piros egyenruhás utaskísérő szünet nélkül hajlongott. Somolyogtál, és azt mormogtad, figyeljem a mozgását, mert lehet, hogy robot.

Érkezésünk estéjén elvittél vacsorázni a város legjobb éttermébe. A barátod javasolta, aki három éve itt él. Pekingi kacsát ettünk, vékony palacsintába tekertük a húst, megcsorgattuk sötét szósszal. Sűrű, fűszeres szósz volt. A barátod nevetett, amikor dicsértük az ételt: növényi fehérjéből készült.

Másnap megmutattad a császári palotát. Alkotótábor van berendezve a termekben fiatal művészeknek.

Harmadnap újra repülőre szálltunk. Kicsi gép volt, kerék nélkül, a levegőben állt vagy egy méterrel az aszfalt felett, és helyből felemelkedett. A piros egyenruhás utaskísérő szünet nélkül hajlongott. Megnéztük a terrakotta hadsereget. Nemzeti büszkeség. A kijáratnál kisgyerekek gyűltek körénk. Több tucat, hajszálla egyforma kisgyerek. Kezükben az agyagkatonák kicsinyített mása. Az idegenvezető biztatott, vásároljunk tőlük. Az iskolában készítik a szobrokat, minden nap van kreatív foglalkozás a szabad levegőn; minden kínai városban kitérő a levegő. Somolyogtál, és azt mormogtad, ezek talán nem is gyerekek, hanem robotok.

Negyednap ismét repültünk. Újrahasznosított fémből készült, elektromos gépen. A piros egyenruhás utaskísérő szünet nélkül hajlongott. Megnéztük a pandákat. Sokan voltak. Sikeresen klónozták őket még 2030-ban. Emlékszem, a huszonnyolcadik születésnapomon olvastam róluk a hírek között.

Ötödnap is repültünk. A piros egyenruhás utaskísérő szünet nélkül hajlongott. Most itt ülünk az óceán partján, a világ egyik legmagasabb épületének hatvanadik emeletén. Az ablakon át látszik a „Sörnyitó”. Valamivel magasabb, mint emez. Csaknem teljesen benőtték a fák, bokrok. Zöld óriás nyúlik a kék ég felé.

Bátorítasz, nem fog megártani négy sör. Elvégre egyszer vagyok negyven. Hát legyen. Azért kérek egy vizet is. Somolyogsz, és azt mormogod, figyeljem a pincért, mert lehet, hogy robot. Megkapjuk a vizet, üvegben. Letekered a kupakot. A fémgyűrű felsérti az ujjadat. Nem folyik belőled vér. Somolyogsz, és azt mormogod, figyeljelek, mert lehet, hogy robot vagy.

GÉPELÉSI HIBA

- Apa, mi a boldogság?
- Gergőkém, erre nehéz röviden válaszolni.
- Akkor válaszolj hosszan, apa.
- A leckéddel elkészültél?
- Hiszen éppen ez a lecke.
- Hogy mi a boldogság?
- Igen, fogalmazást kell írni róla hétfőre. Ráadásul a magyar az első óra.
- Aha, értem.
- Szóval, segítesz?
- Most meccset nézek.
- Látom, de közben nem lehet?
- Közben nem lehet.
- Utána segítesz?
- Téged nem érdekel a meccs?
- Előbb a fogalmazást szeretném megírni. Ha megint nem lesz kész a házim, egyest kapok, és akkor már biztosan nem lehetek félévkor...
- Gergő, maradj csendben!
- Jó, csak azt akartam mondani...
- Kisfiam!!!
- ...hogyan félévkor nem lesz ötösöm.
- És akkor mi van? Négyessel nem leszel boldog?
- Jobban szeretnék ötöst, mert...
- Te állandóan ötöst akarsz, pedig... Gól! Ne! Nem adja meg a rohadék!
- Anya azt mondja, mindig igyekezzem ötöst kapni, legfeljebb nem sikerül. De azért igyekezni kell.
- Na, ha anyád ilyen remekül tudja, akkor megbeszélhetnéd vele a boldogság dolgát is. Ő úgyse néz soha meccset, biztosan ráér.
- Jó, de most nem nála vagyok.
- Felhívhatod telefonon.
- De ma este Máté bácsival, vagyis Mátéval megy vacsorázni.
- Attól még felhívhatod. Máté bácsit, vagyis Mátét ismerve nem egy jazz kocsmában ülnek, hanem valami halk zongoraszó mellett, finom úriemberek között, akik még az evőeszközzel sem csörömpölnek.
- De most azért vagyok itt, hogy veled legyek. Már csak fél napunk maradt, ha az alvást nem számítjuk. Holnap ebéd után jön értem anya.

- Vak ez az ember? Nem látja, hogy les?!
- Apa, ez már a második félidő?
- Milyen sokat fejlődte! Amikor anyáddal elköltöztél, még azt sem tudtad, hogy a fociban két félidőből áll a meccs.
- Máté elmagyarázta. Azt is mondta, a születésnapomon kivisz a stadionba egy igazi meccsre, ha akarom.
- És akarod?
- Még nem tudom. Jobban szeretném, ha te vinnél el.
- Csak legalább lenne valami normális csapat a környéken, akit élőben meg lehet nézni. Ezek itt mind félrokkant gízdák.
- Akik a tévében játszanak, azok jobbak?
- Sokkal jobbak.
- Szóval ez már a második félidő?
- Igen, oda van írva a képernyő felső sarkába. Látod?
- Látom. Mennyi idő van még a végéig?
- Negyedóra, körülbelül. Kivéve, ha ez a barom bíró még rátesz pár percet.
- Utána bejössz hozzám?
- Ha nagyon muszáj. Ha egyáltalán le tudok ülni abban a borzasztó rendtelenségben.
- Megígérem, hogy negyedóra alatt összeszedem a szemetet az ágy alól, és letörölöm a port az íróasztalról. Akkor bejössz?
- Ühüm. Addig kezd el, jó?
- Jó, de hogyan?
- Például azzal, hogy ötöst kapni boldogság. Mit szólsz?
- Megpróbálom.
- Remek. Mielőtt elmész a szobádba, hoznál nekem még egy sört a hűtőből?
- De már hármát ittal, apa. Anya mindig azt mondta...
- Egyáltalán nem érdekel, mit mondott anya! Elment, nincs itt, annyi sört iszom, amennyit csak akarok, rendben?
- Rendben, apa, ne haragudj.
- Nem haragszom.
- Leihatam a habját? Anya és Máté nem engedik.
- Persze. Én szeretlek téged, és nem tiltalak el ilyen finomságtól. Kérsz hozzá sós mogyorót?
- Nem, inkább meghagyom neked, mert még csak hónap közepe van.
- Mit akarsz ezzel mondani?

- Hát, sokára kapsz fizetést, és sokára tudsz venni másik mogyorót. Vagy talán nem is kapsz fizetést.
- Ezt is anyád mondta?
- Anya úgy mondta, bizonytalan, mikor és mennyi fizetést kapsz, mert nem mindig van munkád.
- Na, elég ebből, nyomás leckét írni!
- Apa, ha megírtam kézzel, utána segítesz begépelni?
- Még gépelni is kell?
- Igen, mert előre be kell küldeni a tanár néninek, hogy akkor is meglegyen, ha valaki otthon felejtí a füzetét.
- Jó, segí... Az istenit! Egyenlítettek. Még a végén büntetők lesznek.
- Akkor későn lesz vége?
- Később lesz vége.
- Tudod mit? Ma este megírom kézzel, és holnap délelőtt gépeljük be. Ha fáradtan csináljuk, elrontjuk. A tanár néni azt mondta, ne legyen benne gépelési hiba.
- Gergő!
- Tessék, apa!
- Mi lenne, ha a fogalmazásod egyetlen mondatból állna?
- ???
- Az lenne a mondat, hogy a boldogság nem más, mint egy gépelési hiba.